

Arrest

nr. 181 053 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2017 heeft ingediend (per drager) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Charles BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 oktober 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in in België.

1.2 Op 22 november 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten, die zich op 25 november 2016 akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker.

1.3 Op 11 januari 2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is :

« België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, die Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst verklaart te zijn, werd op 14.10.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 25.10.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van zijn origineel binnenlands paspoort met nummer 9606914211 (afgegeven op 28.06.2006). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 05.10.2016 in Polen geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag.

Op 17.11.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 01.10.2016 vertrokken te zijn vanuit Tsjetsjenië en stelde hij eerst per auto naar Wit-Rusland te zijn gereisd waar hij 2 dagen in het treinstation van Brest (BLR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar Polen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 05.10.2016 asiel vroeg in Polen. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Polen maar ontkende asiel te hebben gevraagd daar. Hij verklaarde tot 09.10.2016 in Polen te hebben verbleven in een opvangcentrum te Biala Podlaska (PL). Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar België met een transit via Warschau (PL), Berlijn (DE) en Keulen (DE). Betrokkene verklaarde op 10.10.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 14.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat België een goede waarde geeft aan de menselijkheid en dat zijn probleem dan ook grondig onderzocht zal worden in België. Betreffende een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene bezwaar te hebben omwille van het feit dat hij uit Polen vluchtte omdat hij achtervolgd werd door mensen die hem zochten.

Hij stelde dat zij zelfs zijn foto hadden vermits hij een netwerk dat jongeren omwille van verschillende redenen ontvoerd op spoor had.

Via een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 07.12.2016 worden onze diensten verzocht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. De advocaat van betrokkene maakt vooreerst melding van het persoonlijk vluchtmotief van betrokkene en de reden waarvoor hij besloot Polen opnieuw te ontvluchten. Verder spreekt de advocaat van betrokkene over een bijzonder moeilijke situatie voor asielzoekers in Polen en verwijst hij desbetreffend onder meer naar het arrest Tarakhel v. Zwitserland van het EHRM. In het bijzonder verwijst de advocaat van betrokkene ook naar onzekerheidsrisico's in Polen waarmee asielzoekers van Tsjetsjeense origine geconfronteerd worden in Polen en hij verwijst desbetreffend ook naar specifieke rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook verwijst de raadsman van betrokkene naar tekortkomingen in het opvangcentrum voor asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Polen en spreekt hij over moeilijke levensomstandigheden in de opvangcentra, een gebrek aan personeel, onvoldoende financiële bijstand, een afwezigheid van tolken en advocaten en de concrete situatie in de gesloten centra. Tot slot wijst de advocaat van betrokkene ook op verschillende behandeling van specifieke asielaanvragen in Polen. Op basis van deze elementen worden onze diensten verzocht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 22.11.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 25.11.2016 instemden met dit verzoek voor terugname met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de

vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Daarnaast herhalen we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor in België dat zijn vingerafdrücken geregistreerd werden in Polen maar ontkende asiel te hebben gevraagd daar. Desbetreffend merken we op dat het vingerafdrückenonderzoek van betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Polen. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Polen ook bevestigd door de Poolse instanties via hun akkoord voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

Tijdens zijn gehoor in België verklaarde betrokkene bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij problemen had in Polen met mensen die hem zochten. Dit persoonlijke vluchtmotief wordt ook uitgebreid besproken door de advocaat van betrokkene in zijn tussenkomst. We merken desbetreffend op dat betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Met betrekking tot de verwijzing van de advocaat van betrokkene naar de moeilijke situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen en het feit dat bepaalde asielaanvragen verschillend behandeld zouden worden door de Poolse instanties, benadrukken we dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Poolse instanties omtrent de door betrokkene ingediende asielaanvraag in Polen. Dit impliceert dan ook dat betrokkene geen zekerheid kan hebben dat zijn asielaanvraag in Polen niet volgens de internationale standaarden behandeld werd of in de toekomst behandeld zou worden. Daarnaast wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Lysienia en Ewa Ostazewska-Zuk, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin geen melding wordt gemaakt van structurele problemen in Polen met

betrekking tot vervolging of andere tekortkomingen in de asielprocedure die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Verder benadrukken we dat de hieromtrent door de raadsheer van betrokkene aangehaalde rapporten en documenten ter staving reeds dateren van meer dan vijf jaar geleden waardoor deze elementen niet automatisch gezien kunnen worden als zijnde representatief voor de huidige situatie in Polen. Hetzelfde valt op te merken omtrent de door de advocaat van betrokkene aangehaalde rechtspraak van de RVV desbetreffend en verder wensen we daaromtrent te benadrukken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de raadsheer van betrokkene niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem aangehaalde arrest identiek is aan de zaak van betrokkene.

De advocaat van betrokkene verwijst in dit verband ook naar het arrest van het EHRM in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland*. Desbetreffend benadrukken we dat dit arrest betrekking heeft op de situatie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Italië en dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met de situatie die op dit moment in Polen actief is. Echter stelde bovenstaand arrest dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen.

We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1961 geboren man wiens vrouw en kinderen te Tsjetsjenië verblijven. We verwijzen hieromtrent ook naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een goede gezondheid te hebben maar dat er door de raadsheer van betrokkene echter wel melding wordt gemaakt van een psychologische kwetsbaarheid. Hieromtrent benadrukken we dat betrokkene desbetreffend geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij omwille van deze kwetsbaarheid in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Polen zal worden opgevangen. Verder merken we op dat de Poolse instanties instemden met de overname van betrokkene op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Het bovenstaande bevestigt dan ook dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en impliceert dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvatten indien betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en zijn verzoek zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij besloot in België asiel te vragen omdat België goede waarde geeft aan de menselijkheid waardoor zijn probleem grondig onderzocht zal worden in België benadrukken we dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat de Poolse instanties asielaanvragen behandelen volgens de

standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Met betrekking tot de verwijzingen van de advocaat van betrokkene omtrent tekortkomingen in het opvangsysteem te polen verwijzen dat we van oordeel zijn dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, wiens voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Polen ingediende aanvraag nog niet het voorwerp was van een finale beslissing niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Daarnaast onderstrepen we ook dat betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene na overdracht aan de Poolse instanties geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Met betrekking tot de verwijzingen naar de omstandigheden in de gesloten centra in Polen verwijzen we dat in het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 64 §1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen niet dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat er nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben maar dat zijn advocaat tijdens zijn tussenkomst wel melding maakte van een psychologische kwetsbaarheid bij betrokkene. Desbetreffend benadrukken we dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht

die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er verder ook op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDArapport, pagina 60). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten (4). »

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“A. *Geschonden bepalingen*

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing ert motieven

De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor een asielaanvraag die aan Polen zou toekomen (bijlage 26quater).

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat "

Verbod. van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "

Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Miislam/Turki j e, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M. S. S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tót de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onder zoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudence van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr! 4 6/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/57 6/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Polen, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilatérale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23

februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Polen, in het bijzonder § 122 e.v.). Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 töt vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

"Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.
2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17r alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren f noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken/ bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald."

Artikel. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig r billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

- c) de plicht van de betrokken diensten r hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op ver goeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tót een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tót een schending van artikel 3 EVRM.

Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Polen begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM.

2. In onderhavig geval is Verzoeker een oudere alleenstaande man met psychologische problemen alsook met rechtstreekse bedreiging in Polen door mensen die hem aldaar zoeken. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal Verzoeker ingeval van verwijdering naar Polen bovendien worden blootgesteld aan :

(i) inadéquate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;

(iii) geen toegang tót maatschappelijk welzijn ;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van haar situatie ;

(v) geen financiële steun en inadéquate levensstandaard ;

(vi) onmogelijkheid tót werk en onmogelijkheid tót het uitbouwen van een leven op lange termijn ;

(vii) heel beperkte levensomstandigheden ;

(viii) onmogelijkheid tot sociale integratie ;

(ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;

(Zie mn.: European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Poland, June available at: <http://www.refworld.org/docid/5406c3364.html>- Jesuit Refugee Service, Protection Interrupted: The Dublin Régulation s Impact on Asylum seekers' Protection (The DIASP Project), National Report: Poland, 4 June 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/Sld153f46.html> ; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Where is my home? Homelessness and Access to Housing among Asylum-Seekers, Refugees and Persons with International Protection in Poland, June 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/51b57ce74.html> ; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Access to Employment for eneficiaries of International Protection in Bulgaria, Poland, Komania and Slovakia, 2013, <http://www.refworld.org/docid/52e241c24.html>).

Bovendien worden asielzoekers die terugkeren onder de Dublin procedure in Polen aanschouwd als economische migranten en niet als asielzoekers, wat de facto steeds leidt tót een negatieve beoordelmg van de asielaanvraag aangezien de asielzoeker zijn economische situatie zou willen verbeteren door Polen te ontvluchten (Aida rapport, 13 november 2015, p. 25). Verzoeker zal dus ingeval van verwijdering naar Polen geen kans krijgen op een eerlijke asielbeoordeling aangezien de Poolse autoriteiten hem zullen beschouwen als een economisch migrant en niet als een asielzoeker.

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vluchteling in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep ge u lineerde) die in Polen systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van Verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de beperkte informatie in haar bezit. Immers de bestreden beslissing onderzoekt de EVRM gevolgen voor Verzoeker geenszins.

Dat in casu moet worden gewezen op het kwetsbaar profiel van erzoeker, met alleen ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen in Polen en thuisland en, maar eveneens gekenmerkt oor zijn status als alleenstaande asielzoeker en in het bijzonder als gedublineerde'.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van Verzoeker en onvoldoende is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Polen. In dit verband willen we wijzen op de actuele rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 27 april 2015 (arrest nr. 144.188), RVV 28 april 2015 (arrest nr. 144.400), RvV 23 september 2015, (arrest nr. 153160)).

Dat de bestreden beslissing overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Polen, niet ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Pools opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden.

bat verwerende partij bijgevolg niet genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van Verzoeker.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Uit de hierboven door Verzoeker aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Uit de rapporten blijkt dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en in het bijzonder op 'gedublineerden' zoals in het geval van Verzoeker.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Er werd niet weergegeven in welk gebied of stad Verzoeker concreet zou worden opgevangen in Polen, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

3. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Polen een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Polen te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Polen verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 töt vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het zorgvuldigheidbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van richtlijn 2003/9/EG, merkt de Raad op dat deze richtlijn krachtens artikel 32 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) werd ingetrokken met ingang van 21 juli 2015, zodat verzoeker de schending ervan niet langer nuttig en dienstig kan aanvoeren.

Wat betreft artikel 41 van het Handvest, volgt uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad stelt vast dat verzoeker op 17 november 2016 werd gehoord in het kader van de Dublin-procedure, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke

omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van het hoorrecht, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middelonderdeel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te voortonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerst vermelde arrest dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”* Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94: *“l’appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l’ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l’âge et de l’état de santé de la victime”*.

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan en de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

Met betrekking tot de algemene situatie voor asielzoekers in Polen verwijst verzoeker naar de informatiebronnen : *European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Poland, June 2014*, van *Jesuit Refugee Service, Protection Interrupted: The Dublin Régulation s Impact on Asylum seekers’ Protection (The DIASP Project), National Report: Poland, 4 June 2013*, *UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Where is my home? Homelessness and Access to Housing among Asylum-Seekers, Refugees and Persons with International Protection in Poland, June 2013*; *UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Access to Employment for eneficiaries of International Protection in Bulgaria, Poland, Komania and Slovakia, 2013*.

Hij betoogt dat hij inadequate opvang zal krijgen en gebrekkige levensomstandigheden en gezondheidszorg. Daarnaast verwijst hij naar een rapport van AIDA waaruit blijkt dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublin-procedure in Polen steeds een negatieve beslissing zouden krijgen (AIDA-rapport van 13 november 2015, p. 25). Hij voert aan dat er ernstige tekortkomingen zijn in het Poolse opvangsysteem en dat asielzoekers moeilijkheden krijgen om de nodige ondersteuning te vinden. Daarnaast wijst hij er op dat hij al wat ouder is en psychologische moeilijkheden heeft. Er werd ook niet nagegaan in welk gebied of stand verzoeker zou worden opgevangen,

Me betrekking tot de behandeling van zijn asielaanvraag in Polen, verwijst de bestreden beslissing naar artikel 18.1.c en 18.2 van Verordening 604/2013. Uit deze bepalingen volgt dat de terugnemende lidstaat verplicht is het in Polen ingediende verzoek dat nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing af te ronden, zonder dat dit wordt behandeld als een volgend verzoek in de zin van richtlijn 2013/32/EU. De bestreden beslissing vervolgt dat Polen de aanvraag zal behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Verzoeker betwist niet dat na zijn terugname op grond van artikel 18.1. c van de Dublin-III-Verordening hij een asielverzoek in Polen zal kunnen indienen. In het AIDA-rapport van november 2015 wordt op bladzijde 10 uitdrukkelijk gesteld dat: *“The law transposing the recast Asylum Procedures and Reception Conditions Directives entered into force in November 2015. The introduction of a state legal aid system is the major change in this regard. The system, entering into force in January 2016, will consist in legal information by the Office for Foreigners at first instance and legal aid from lawyers, legal counsellors and NGOs at second instance.”* Op bladzijde 22 van voormeld rapport wordt gepreciseerd dat: *“A State legal aid system was introduced by the Law amending the Law on Protection on 13 November 2015.⁶³ This is something new within Polish legislation (there is still no state-funded legal aid for citizens). The legal aid system will cover legal information, provided by the employees of the Office for Foreigners in cases concerning cessation of protection in the first instance, and legal aid provided by advocates, legal counsellors and NGOs in the second instance. The latter will involve preparing appeal and providing legal representation in cases concerning refusal of protection, discontinuance of the procedure, refusal of reopening the procedure, Dublin, inadmissibility of the application and cessation of protection. The system will be managed by the Head of the Office for Foreigners who will contract advocates, legal counsellors and NGO lawyers. The system will enter into force on 1 January 2016.”*. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat er een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat opgericht werd voor asielzoekers. Voorts wordt terecht gesteld dat het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie. Met betrekking tot deze concrete en correcte argumenten van de bestreden beslissing brengt verzoeker geen argumenten aan.

Verzoeker wijst er wel op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders eerder als economische migranten worden beschouwd omdat zij zich niet hebben verzekerd van de bescherming van het eerste land van binnenkomst.

Uit het AIDA-rapport, dat door de verwerende partij werd gehanteerd, blijkt in het algemeen dat er geen informatie is aangaande obstakels in de asielprocedure voor Dublin-terugkeerders. Verzoeker citeert uit een passage uit het bedoelde rapport waarin wordt gesteld dat Dublin-terugkeerders niet zelden worden beschouwd als economische migranten, omdat zij zich niet in het eerste mogelijke land onder internationale bescherming hebben gesteld. Uit de bedoelde passage, in het licht van het geheel aan informatie, blijkt in eerste instantie geen beperking in de toegang tot de asielprocedure. Verder blijkt uit het rapport dat Dublin-terugkeerders recht hebben op de beroepsmogelijkheden die open staan tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag en toont verzoeker derhalve niet aan dat hij zich niet in rechte zou kunnen verzetten tegen dit argument. Uit het rapport blijkt, ten slotte, hoegenaamd niet dat Dublin-terugkeerders om de voormelde reden nooit enige kans zouden hebben op een vorm van internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. Verzoeker toont derhalve niet aan dat er in Polen een systematische praktijk zou bestaan die ertoe zou leiden dat Dublin-terugkeerders kansloos zouden zijn wanneer zij internationale bescherming vragen, om reden dat zij worden beschouwd als economische migranten.

Met betrekking tot de problemen in het kader van opvang in Polen, motiveert de bestreden beslissing dat, hoewel er soms problemen zijn wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers, niet blijkt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen

per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn dan ook geen redenen om te besluiten dat verzoeker, wiens asielaanvraag in Polen nog niet het voorwerp was van een finale beslissing, niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Zo wordt verwezen naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (*"There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees"*, AIDA-rapport, pagina 24 en *"In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal"*, pagina 25). Evenmin maakte verzoeker melding van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene na overdracht aan de Poolse instanties geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Met betrekking tot de omstandigheden in de gesloten centra in Polen motiveert de beslissing dat volgens het AIDA-rapport asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid, of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 64 §1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. Aldus wordt besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen geen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat er nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Voormelde motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het AIDA-rapport van november 2015, en worden niet weerlegd door verzoeker. Verzoekers algemene en niet nader toegelichte verwijzingen naar rapporten uit 2013 zijn niet van aard deze motivering te weerleggen.

Uit het AIDA-rapport dat door de verwerende partij werd gehanteerd blijkt in het algemeen dat er geen informatie is aangaande obstakels in de asielprocedure voor Dublinterugkeerders. Verzoekster citeert uit een passage uit het bedoelde rapport waarin wordt gesteld dat Dublinterugkeerders niet zelden worden beschouwd als economische migranten, omdat zij zich niet in het eerste mogelijke land onder internationale bescherming hebben gesteld. Uit de bedoelde passage, in het licht van het geheel aan informatie, blijkt in eerste instantie geen beperking in de toegang tot de asielprocedure. Verder blijkt uit het rapport dat Dublinterugkeerders recht hebben op de beroepsmogelijkheden die open staan tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag en toont verzoeker derhalve niet aan dat hij zich niet in rechte zou kunnen verzetten tegen dit argument. Uit het rapport blijkt, ten slotte, hoegenaamd niet dat Dublinterugkeerders om de voormelde reden nooit enige kans zouden hebben op een vorm van internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. Verzoeker toont derhalve niet aan dat er in Polen een systematische praktijk zou bestaan die ertoe zou leiden dat Dublinterugkeerders kansloos zouden zijn wanneer zij internationale bescherming vragen, om reden dat zij worden beschouwd als economische migranten. Evenmin toont hij aan dat hij persoonlijk een reëel risico loopt op dat vlak. Gelet op de informatie uit het AIDA-rapport en de afwezigheid van argumenten die daar anders over zouden kunnen doen denken, toont hij evenmin aan dat de verwerende partij bijkomend had moeten onderzoeken en motiveren.

Bovenaan bladzijde 47 wordt gesteld dat bij wet verplicht is om bijstand te verlenen aan personen in centra en dat dit geldt voor alle asielzoekers. Verder wordt aangegeven dat asielzoekers de toestemming kunnen krijgen om bijstand te krijgen buiten het centrum. Vervolgens wordt inderdaad uiteengezet dat de sociale bijstand die asielzoekers in die omstandigheden krijgen, in het algemeen onvoldoende is om een adequate levensstandaard te hebben in Polen en het heel moeilijk is om een appartement of kamer in Warschau te huren. Hierdoor zijn ze vaak gedwongen om samen te leven in een veel te kleine accommodatie. Het gevolg hiervan is dat de materiële opvangvoorzieningen als onvoldoende beschouwd worden om een adequate levensstandaard te verzekeren. *In casu* maakt verzoeker niet aannemelijk waarom hij in zijn concreet geval geen gebruik kan maken van de opvangvoorzieningen in een centrum en buiten het centrum zou willen verblijven. Op bladzijde 48 van het AIDA-rapport wordt ook uitdrukkelijk aangegeven dat de centra niet overbezet zijn, zoals ook in de bestreden beslissing correct wordt weergegeven. Vervolgens toont verzoeker niet aan dat indien hij in het centrum zou verblijven de bijstand die hij zou krijgen onvoldoende is om adequaat te leven. Daarenboven blijkt uit het AIDA-rapport (blz. 49 -51), dat het zelfs mogelijk is dat alleenstaande mannen een afzonderlijke kamer krijgen in een opvangcentrum, dat asielzoekers verantwoordelijk zijn voor het onderhoud van hun eigen kamers en de gemeenschappelijke delen en dat er vaak voldoende badkamers zijn, die weliswaar moeten gedeeld worden. Ook blijkt uit het AIDA-rapport dat er maaltijden voorzien worden, en dat slechts in één centrum de asielzoekers zelf moeten koken. In navolging van de wet wordt bij de bereiding van de maaltijden en dranken, in de mate van het mogelijke, rekening gehouden met religieuze en culturele voorschriften. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen die op systeemfouten wijzen.

Met betrekking tot het persoonlijk profiel van verzoeker blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview verklaarde dat hij bezwaar had tegen een overdracht naar Polen omdat hij problemen had met mensen die hem zochten. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet aantoont dat hij zich met het oog op zijn persoonlijke veiligheid niet zou kunnen wenden tot de Poolse autoriteiten. Tegen die beoordeling betwist verzoeker thans in het verzoekschrift niet.

Verzoeker is geboren in 1961 en is in goede gezondheid. Waar verzoeker raadman melding maakte van een psychologische kwetsbaarheid, werd dit niet gestaafd met attesten die wijzen op een onmogelijkheid om te reizen of dat er redenen met betrekking tot zijn gezondheid die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Polen. Verzoeker maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek, of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Polen zal worden opgevangen.

De bestreden beslissing motiveert dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (*“Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers”*, AIDArapport, pagina 60). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan bij het beoordelen van zijn dossier en de totstandkoming van de bestreden beslissing, en al evenmin dat hij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier, of artikel 3 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft geoordeeld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1.c. van Verordening 604/2013, of dat zij daarover niet afdoende heeft gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk

onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet. Een schending van het verbod op willekeur wordt op eerste gezicht niet aangetoond. Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. VERHAERT